

A decorative graphic featuring two unrolled scrolls on either side of a central banner. The banner is framed by ornate, symmetrical scrollwork. The text 'תורת הרי"ף' is written in a stylized, dark purple font on the banner.

תורת הרי"ף

ביאורים, פנינים, מוסרים וחדושים משיעורי
האדמו"ר רבי יאשיהו פינמא שליט"א
לפרשת השבוע

A decorative graphic consisting of a central banner with ornate scrollwork on either side, mirroring the design above.

פרשת אמור

פרשת אמור

**"אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא בְעַמּוּיוֹ"**

**האדם צריך לשים תמיד מול עיניו את
אבותיו ורבותיו כדי להינצל מהחטא**

הנה יש בזה כפל לשון אָמַר וְאָמַרְתָּ, והרי ידוע שכל מילה וכל אות מדוקדקת ביותר בתורתנו הקדושה, אם כך מהו הכפל אָמַר וְאָמַרְתָּ? אומרת הגמרא (יבמות קיד.) להזהיר גדולים על הקטנים ע"ש.

ועוד צריכים להבין מה הפירוש "הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן" וכי אנחנו לא יודעים שהכהנים הם בני אהרן, ועוד שבכל המקומות כולם מקדים בני אהרן הכהנים וכאן הקדים התואר הכהנים בני אהרן, ולא כמו שבכל הפעמים אומר בני אהרן הכהנים, אם כך מדוע הקדים הכהנים לפני בני אהרן?

אלא אולי אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, התורה הקדושה מספרת לנו על יוסף הצדיק כאשר עמד בניסיון עם אשת פוטיפר "וַיָּבֵא הַבְּיָתָה לְעֵשׂוֹת מְלֹאכְתּוֹ" (בראשית לט, יא) רגע לפני שחטא נראתה לו דמות דיוקנו של אביו, "וַיִּנָּס וַיֵּצֵא הַחוּצָה" (שם, יב) והגמרא אומרת

(סוטה לו:) כי זכירת דיוקן אביו הצילתו מן החטא שלא יטמא.

ואפשר לבאר ולומר שלכן התורה הקדושה מזהירה את בני אהרן הכהנים, שבכל עת ובכל זמן יזכרו שהם בני אהרן, כמו שיוסף הצדיק נגלתה לו דמות דיוקנו של אביו ולא חטא, גם פה התורה הקדושה מזהירה את הכהנים שתמיד הם ידעו שהם בני אהרן, שיראו תמיד מול עיניהם את אהרן הכהן, שהוא אביהם שתמיד יהיה מול עיניהם בכדי שתהיה זהירות שלא יפלו חס ושלום בחטא.

על פי זה יובן אָמַר וְאִמְרַתְּ שתי אמירות, אמירה ראשונה זו אמירה מה שהקב"ה ציווה אותם לעשות, ואמירה שניה זו אמירה שתמיד יזכרו שהם בני אהרן, תמיד יראו את אבותיהם מול עיניהם ואת רבותיהם מול עיניהם, "וְהָיוּ עֵינֶיךָ רְאוּת אֶת מוֹרֶיךָ" (ישעיה ל, כ) וכך יזהרו מן החטא.

אם כך בכל ציווי שהתורה הקדושה מצווה אותנו, גם שם יש את הציווי "שְׁוִיֵּיתִי ה' לְנֶגְדֵי תַמְיִד" (תהלים טז, ח) את אבותיו ורבותיו, שבכל עת ובכל זמן יהיו מול עינינו ואז ירחיקו אותנו מן החטא, וניזהר לא ליפול בעבירה ובמעשים לא טובים.

**"אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא בְעַמּוּיוֹ"**

**בכל דבר של קדושה חייב האדם זהירות
כפולה ומכופלת כדי שלא יאבד את כל
עולמו**

מובא במדרש (ויק"ר כו, ה) רַבִּי בְרַכְיָה בְּשֵׁם רַבִּי לִוִּי
אָמַר.. הָעֲלִיּוֹנִים שְׂאִין יֵצֵר הָרַע מִצּוֹי בָּהֶם, אֲמִירָה אַחַת
דִּיָּה לָהֶם שְׁנֵאָמַר "בְּגִזְרַת עִירִין פְּתַגְמָא וּמֵאִמּוֹר קְדִישִׁין
שְׂאֵלְתָא" (דניאל ד, ט). אָבֵל הַתַּחַתּוֹנִים שֵׁישׁ בָּהֶם יֵצֵר הָרַע
הַלּוֹאִי לְשֵׁתֵי אֲמִירוֹת יַעֲמָדוּ, הַדָּא הוּא דְכָתִיב "וַיֹּאמֶר ה'
אֶל מֹשֶׁה אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן" ע"כ.

הנה פרשה זו מהפרשות החשובות ביותר, משום
שבפרשה זו מוזכרים כל המועדים, הימים הנוראים
ועניין לחם הפנים. ידוע שהקריאה מעוררת את הזמן
וכאשר קוראים בשבת בתורה מעוררים את הזמן לכל
ימות השבוע, שיהיה בהם את הכוח של המועדים,
הכוח של ימים נוראים וכן כוח הפרנסה יהיה גדול וחזק
ביותר.

צריך להבין וללמוד עד כמה כוח היצר הרע גדול
וחזק ועד כמה האדם צריך לבנות את נפשו להיות קרוב
ודבוק בתורה הקדושה, במצוות ובמעשים טובים. ועם
כל זה שדבוק בתורה ובמעשים טובים כל חייו, צריך
סיעתא דשמייתא וישועה גדולה מהקב"ה, לא ליפול

ולא להיכשל במלכודות היצר הרע, משום שהיצר הרע אורב בכל פינה, בכל מקום ובכל רגע שאדם עוצר מהתורה הקדושה, היצר הרע מיד נכנס בחורים ובסדקים. וכמו שאמרו חז"ל בירושלמי (ברכות סח.) יום תעזבני ימים אעזבך, מספיק שאדם יום אחד בחולשה בעבודת ה', כבר היצר הרע מחלישו עוד יומיים לרדת וליפול בעבודת ה'.

לכן האדם צריך כמו שאת המצה לשים אותה כל הזמן בלי לעצור רגע אחד, כך במצוות ובמעשים טובים ובעבודת ה' האדם צריך להשתדל כל רגע, בלי לעצור רגע אחד. ורואים עד כמה הדברים מפחידים, הגמרא אומרת (שבת קיט:): **אמור ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה אין העולם מתקיים אלא בשביל הבל תינוקות של בית רבן א"ל רב פפא לאביי דידי ודידך מאי? א"ל אינו דומה הבל שיש בו חטא להבל שאין בו חטא.**

והנה דברים אלה קשים ומזעזעים, עומדים האמוראים ואומרים שבהבל פיהם יש חטא, הרי תנאים ואמוראים היה בכוחם להחיות מתים, מי שבכוחו להחיות מתים איך יכול לומר שבהבל פיו יש חטא? מילא האמורא ששאל יכל לומר את זה בשביל ענוה, אבל האמורא השני שהוא התכוון ואמר עליו בפיו ובפיו יש חטא, איך אפשר להבין ולומר כזה דבר, פה שמחיה מתים אפשר לומר עליו שיש עליו חטא והבל פה של תינוקות יותר ממנו?

אלא פה רואים יסוד גדול, היצר אורב ונלחם בכל מקום ובכל מצב שאדם עומד ונלחם בו, אין אדם אשר יחיה בארץ ולא יחטא. המלחמה של האדם מלחמה חזקה, להתמיד בכל כוחו להיות דבוק בהקב"ה. "וְאִתְּם הַדְּבָקִים בְּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם" (דברים ד, ז) אם אדם לא דבוק בה' כל רגע, מיד הוא יכול לאבד את כל עולמו. לכן התורה הקדושה מזהירה ואומרת, אָמַר וְאִמְרָת אֱמִירָה עַל אֱמִירָה לְהִיזָהָר זֵהִירוֹת גְּדוּלָה בְּכָל דָּבָר שֶׁל קְדוּשָׁה, וּבְכָל דָּבָר שֶׁל יִרְאֵת שְׁמַיִם.

**"אָמַר אֵל הַפְּהַנִּים בְּנֵי אֶהֱרֵן וְאִמְרַת אֱלֹהִים
לְנַפְשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמּוּיו"**

**סגולה לאדם להעלות את עצמו מזמנים
קשים וירידות שעובר**

ורש"י פירש במקום, אמור ואמרת להזהיר גדולים על הקטנים. ומובא בספר הקדוש "נועם אלימלך", יש לומר כוונת רש"י להזהיר גדולים דהיינו צדיקים גדולים על הקטנים, רוצה לומר על עברות קטנות שאדם דש בעקביו ע"כ.

ואפשר להוסיף ולדקדק ולומר, הפירוש להזהיר גדולים על הקטנים, הנה יש לאדם בחייו שני זמנים, יש זמנים שאדם בגדלות הדעת, יש זמנים שאדם בקטנות

הדעת. כאשר אדם בגדלות הדעת אלו ימים כמו ראש השנה ויום הכיפורים וזמנים מיוחדים, האדם מרגיש קרוב להקב"ה ויש לו גדלות המוחין, ואז קרוב הוא להקב"ה ומרגיש מרומם מאוד.

אך יש זמנים שהם זמנים אחרים, זמנים של קטנות הדעת וקטנות המוחין, זמנים שאדם מרגיש את עצמו רחוק מהקב"ה ומנותק מהקב"ה, והתורה הקדושה באה ומזהירה ואומרת להזהיר גדולים על הקטנים, שמתני שאדם נמצא בגדלות הדעת וברוממות יזכור את הזמנים שהוא נמצא בקטנות המוחין ונמצא בירידה גדולה, באותם זמנים שנמצא בירידה גדולה יחזק את עצמו בזמנים הגדולים לזמנים הקטנים. ואיך יחזק את עצמו בזמנים הגדולים לזמנים הקטנים?

ידוע מעשה בבעל שם טוב, שבאחד הזמנים הייתה לבעל שם טוב ירידה גדולה ביותר, ועד כמה הירידה שלו הייתה גדולה עד שהיה צריך בשביל לחזור לגדלות המוחין לא ללמוד או להתקדש בעבודת ה' גדולה, אלא לשנן ולומר א' ב' ג' והיה חוזר על האותיות בכדי לחזור למעלתו הגדולה שהיה בה.

אבל איך האדם חוזר למעלתו הגדולה כשנמצא בקטנות המוחין, להזהיר גדולים על הקטנים, מתי שהאדם ישנן ויחזור בדעתו בכל הזמנים את הסיפורים איך הוא היה חזק בראש השנה, איך הוא היה קרוב להקב"ה ביום הכיפורים, איך היה קרוב להקב"ה בראעים

מיוחדים שהייתה לו דבקות בהקב"ה, מתי שהוא יזהיר ויחזור על הזמנים הגדולים, בזמן שהוא נמצא בקטנות המוחין אז הוא יוכל להתחזק ולהדבק שוב בהקב"ה.

וכך אומרת התורה הקדושה (שמות י ב) "וּלְמַעַן תִּסְפָּר בְּאָזְנֵי בְנֶךָ וּבֶן בְּנֶךָ אֵת אֲשֶׁר הִתְעַלַּלְתִּי בְּמִצְרַיִם וְאֵת אֶתְנִי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בָּם וַיִּדְעֶתֶם כִּי אֲנִי ה'" מתי שאדם חוזר ומספר על הזמן שהיה קרוב להקב"ה, חוזר על הזמן שהיה דבק בהקב"ה, אז "וַיִּדְעֶתֶם כִּי אֲנִי ה'" אז הוא חוזר לגדלות המוחין, ויודע את המעלה הגדולה של הקב"ה. וזה מה שמובא בנועם אלימלך דברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב, אותו לב שפעם יצא ממנו גדלות המוחין, מתי שחוזר ומספר על גדלות המוחין חוזר אל הלב, זה חוזר עוד פעם ומעורר את הלב, ומרומם את הלב למדרגות גבוהות ולמדרגות גדולות ביותר.

וכך מצאנו אצל יוסף הצדיק, הגמרא אומרת (סוטה לו:): "וַיְהִי כִּהְיוּם הַזֶּה וַיָּבֵא הַבֵּיתָה לַעֲשׂוֹת מְלֹאכְתּוֹ" (בראשית לט, יא) א"ר יוחנן מלמד ששניהם לדבר עבירה נתכוונו ויבא הביתה לעשות מלאכתו רב ושמואל חד אמר לעשות מלאכתו ממש וחד אמר לעשות צרכיו נכנס.. באותה שעה באתה דיוקנו של אביו ונראתה לו בחלון, אמר לו יוסף עתידין אחיך שיכתבו על אבני אפוד ואתה ביניהם, רצונך שימחה שמך מביניהם ותקרא רועה זונות דכתיב "וְרֹעֵה זֹנוֹת יֶאֱבֹד הוּן" (משלי כט, ג). הנה גם יוסף

הצדיק היה בקטנות המוחין וכמעט איבד את כל עולמו, אבל ברגע שנזכר בזמן של גדלות המוחין ניצל מליפול ולחטוא בחטא קשה ביותר.

וזהו "אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אלהם לנפש לא יטמא בעמיו" אמור ואמרת, להזכיר ברגעים הקשים את הרגעים הגבוהים והגדולים, וזוהי סגולה בדוקה להינצל מירידות ומכל הדברים והחולאים הקשים המתרגשים לבוא על האדם.

**"כי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם
וקצרתם את קצירה והבאתם את עמר
ראשית קצירכם אל הכהן. והניף את
העמר לפני יהוה לרצונכם ממחרת השבת..
וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם
את עמר התנופה שבע שבתות תמימות
תהינה"**

**אדם שרוצה להתקרב לקב"ה יקריב
ויקדש את העומר שלו להשם**

מובא במדרש (ויק"ר כח, ג) שבע שבתות תמימות תהינה, אימתי הן תמימות בזמן שישאל עושין רצונו של מקום. ואפשר לבאר ולומר יסוד גדול, הנה ימי

הספירה הם לטהרנו ולקדשנו, והם שבע שבתות לרמוז על חיי האדם, אשר "ימי שנותינו בהם שבעים שנה" (תהלים צ, ז) ושבע שבתות הם נגד שבע עשיריות שנים שבחיי האדם, שמוטל עליו לטהר ולקדש ולעשות נחת רוח ליוצרו.

הנה הלב והעיניים הם שני סרסורים של העבירה (ירושלמי ברכות א, ה) על זה הזהיר הכתוב "וְלֹא תִתְּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם" (במדבר טו, לט) ורש"י אומר הלב והעיניים הם מרגלים לגוף ומסרסרים לו את העבירות, העין רואה והלב חומד והגוף עושה את העבירות.

ועל זה רומזת לנו הקרבת העומר, העמ"ר ראשי תיבות ע"ן מ'זח (מחשבה) ר'גל, כי התחלת העבירות של האדם מתחילה בעיניים, כשאדם רואה את החטא ואחרי כן עובר ללב, שהלב מחמד את העבירה, אחרי כן הרגלים שאדם רץ לעשות את העבירה ברגלים זה "ראשית קצירכם" ההתחלה של כל העבירות, ההתחלה של כל הקיצור ימים של האדם, קיצור הדבקות של האדם בהקב"ה מתחיל בעומר בעיניים מחשבה והרגליים. לכן עמ"ר עולה בגימטריא קר"י, שמי שלא שומר על העיניים ועל הלב ועל הרגליים מגיע לחטא הקרי, מגיע לחטא וליפול ולהתדרדר ולהגיע לדברים הקשים ביותר.

לכן כאשר האדם רוצה להתקרב להקב"ה "וְהִבְּאֵתָם אֶת עֹמֶר רֵאשִׁית קְצִירְכֶם אֶל הַפֶּה" מה זה הכהן? הכהן

זה תלמידי חכמים שבדור, אדם צריך לקחת את הראיה בעיניים "וְהָיוּ עֵינֶיךָ רְאוּת אֶת מוֹרֶיךָ" (ישעיה ל, ט), לקחת את הלב שיהיה תמיד דבוק בהקב"ה, ואת הרגלים ללכת לתלמידי חכמים.

וזה היסוד שאדם יוכל להיזהר ולהינצל מהדברים הקשים האלו, שיכולים להביא את האדם לחורבן גדול. ולכן מה שאומר המדרש שספירת העומר צריכות להיות תמימות, בזמן שישראל עושים רצונו של מקום. ספירת העומר זה זמן שמקדשים את עצמנו, כמו תמצית ששמים בכל השנה כולה, שבע שבתות מלשון שבעים, שבע חיים של האדם זה כנגד השבעים שנה של החיים של האדם. ובכל שנה יש את אותן שבע שבתות, שהן התמצית של השנה כולה, שמביאה את האדם לתמימות ולהתעלות, ולשמור על העומר שזה עיניים מוח ורגליים שהם "רְאוּשִׁית קְצִיְכֶם" להביא את זה קרבן לכהן שאלו התלמידי חכמים שבדור.

"דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי ה' אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרְאֵי קֹדֶשׁ אֱלֹהֵם מוֹעֲדֵי. אֱלֹהֵם מוֹעֲדֵי ה' מִקְרְאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם"

**הקב"ה מצרף מחשבה טובה למעשה
כדי להשפיע שפע לאדם**

צריך להבין מה הכפל של הפסוקים שנראים לא לצורך, ועוד צריך להבין את השינוי שבפסוקים, הפסוק הראשון אמר "מוֹעֲדֵי ה' אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם" וסיים ב"מִקְרְאֵי קֹדֶשׁ". בפסוק לאחריו הקדים "מִקְרְאֵי קֹדֶשׁ" קודם שאמר "אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם", וגם בפסוק הראשון מסיים "אֱלֹהֵם מוֹעֲדֵי" ובפסוק שלאחריו לא סיים כן, הרי כל דבר המוזכר בתורתנו הקדושה יש לו סוד ויש לו סיבה, אם כך צריכים להבין מה הכפל "מוֹעֲדֵי ה'" שפעמיים כופל אותם בצורה אחרת?

אלא אפשר לפרש ולומר, פרשת השבוע הקרובה היא פרשת שבוע מיוחדת ביותר, והשבת הקרובה היא מהשבתות המיוחדות ביותר בכל שבתות השנה. ומובא בשם אחד הצדיקים הגדולים שהיה אומר בפרשת פנחס שיש בה כוח של כל הרגלים כולם וכל החגים כולם, ההשפעות והכוחות שיש בכל החגים נמצאים בפרשת פנחס. והיה אומר שכולם יבואו אליו בשבת

פנחס משום שכוח כל החגים נמצא באותה השבת כולל של הימים הנוראים, משום שבפרשת פנחס קוראים את עניין החגים והרגלים.

והנה עוד צדיקים וקדושי עליון היו אומרים שגם בפרשת אמור נמצאים כל החגים וכל המועדים, וגם כוח של הפרנסה נמצא בפרשת אמור מדוע? משום שבפרשת אמור יש עניין של לחם הפנים, וידוע שלחם הפנים שהיה במשכן הוא סגולה גדולה לפרנסה, ולכן בפרשת השבוע הבאה עלינו לטובה ולברכה יש כוח גדול של כל המועדים וכוח גדול של הפרנסה.

וידוע שמשבת קודש מושפע כל השבוע כולו וכל הברכה של כל ימות השבוע נמצאת בשבת קודש, ולכן הרב הקדוש הרב מנחם מענדל מרימינוב עשרים ושתיים שנים לפני פטירתו היה דורש בכל שבת בעניין פרשת המן. שאלו אותו תלמידיו ובני ביתו מדוע בכל שבת אתה דורש על פרשת המן? והיה אומר להם משום שכל השבוע כולו מושפע בברכה משבת וידוע שפרשת המן היא סגולה לפרנסה. אם כך כשבשבת דורשים בפרשת המן, מושפע שפע גדול ממה שדיברו ומה שלמדו בשבת לכל השבוע, לכן בכוח של הפרנסה יהיה שפע לעם ישראל לכל השבוע כולו.

הגמרא אומרת (עבודה זרה ג:) שהקב"ה עוסק בכל יום בבוקר שלוש שעות בתורה, בזמן לקיטת המן שהיה בבוקר, והקב"ה משפיע כח של פרנסה מתני שמדברים

בענייני המן לכל עם ישראל ולכן רבי מנחם מענדל מרימינוב כל שבת היה עשרים ושתיים שנים לפני פטירתו מדבר בענייני פרשת המן, להשפיע שפע גדול לכלל עם ישראל. כך מתי שחושבים על דבר או מדברים על דבר נותנים כוח בדבר, וכמו שאומר רבנו הבעל שם טוב שבמקום המחשבה שם נמצא האדם, אדם שנמצא בבית מדרש וחושב על דברים בטלים, הגוף שלו נמצא בבית מדרש, אבל אם המחשבה נמצאת בדברים בטלים, אז גם הגוף שלו נמצא בדברים בטלים.

וכך הגמרא אומרת בעניין עירובי תחומין, מי שרוצה ללכת אלפיים אמה מחוץ לתחום אסור לו. אלא הולך מעט פחות מאלפיים אמה, מניח שמה חתיכת אוכל ועוד אלפיים אמה ועוד מניח חתיכת אוכל, ואז מותר לו לצאת מחוץ לתחום בשבת, בכל המקומות שהוא שם פחות מאלפיים אמה, ועוד פחות מאלפיים אמה מעט אוכל מותר לו ללכת, כי במקום המחשבה שמה האדם נמצא, ואם המחשבה שלו מחוץ לתחום במקום הזה, זה לא נקרא יציאה מתחום שבת, ומותר לו לצאת וללכת מחוץ לתחום שבת. אם כך, מה שחושב ואיפה שנמצא האדם, שם האדם גופו ושמה גם הוא נמצא.

על פי זה אפשר לבאר ולומר, הגמרא (יומא לט): אותה שנה שמת בה שמעון הצדיק, אמר להם בשנה זו הוא מת. אמרו לו מניין אתה יודע, אמר להם בכל יום הכפורים היה מזדמן לי זקן אחד לבוש לבנים ועטוף לבנים נכנס עמי

ויצא עמי, והיום נזדמן לי זקן אחד לכוש שחורים ועטוף שחורים נכנס עמי ולא יצא עמי. והנה נקשה קושיה הרי כתוב "וְכָל אָדָם לֹא יִהְיֶה בְּאֶהֱל מוֹעֵד" (ויקרא טז, יז) ואפילו מלאכים, דכתיב "וּדְמוּת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם" (יחזקאל א, י) והגמרא מתרצת ואומרת ומשני דשמא שכינה הייתה ע"כ. הנה צריכים להבין באמת, מה זו אותה דמות של זקן שהיה נכנס עם שמעון הצדיק בשעת עבודתו ביום הכיפורים, מי זה אותו זקן שהיה נכנס איתו ויוצא איתו?

אלא מה שאדם חושב במחשבה שם הוא נמצא איפה שהמחשבה נמצאת. מציאנו (יומא עא:): בשמיעיה ואבטליון שיצאו במוצאי יום כיפור מבית המדרש, והיה כהן שגם יצא שלא היה צדיק גדול ולא היה תלמיד חכם גדול. מתי שכולם ליוו את הכהן לביתו וראו את שמעיה ואבטליון, עזבו את אותו כהן ורצו אחרי שמעיה ואבטליון. אותו כהן הצטער, ואמר לשמעיה ואבטליון שהם מבני גרים, ענו לו שמעיה ואבטליון ייתון בני עממין שלם דעבדין עובדא דאהרן.

מסבירים המפרשים אמרו שמעיה ואבטליון לאותו כהן שאנחנו בני עמים בני גרים, אבל אנחנו עושים עבודת הכהן, על ידי שהם היו מכוונים את הכוונות של יום כיפור, אותו כהן לא היה תלמיד חכם ולא ידע לכוון את הכוונות, הכוונה שלהם והמעשה שלו היו מצטברים ומתחברים לאחד. וזה מחשבה טובה הקב"ה

מצרפה למעשה, הקב"ה לוקח את המחשבה ומצרף אותה למעשה.

אם כך, כל דבר שקוראים או לומדים אפילו שזה לא הזמן שצריכים לקרוא או ללמוד, מחברים את המעשה עם אותו דבר שקראו ולמדו, כי איפה שהמחשבה נמצאת, שם גוף של האדם גם כן כביכול נמצא. על פי זה אפשר להבין ולומר פרשת השבוע מתחילה "אֵלֶּה מוֹעֲדֵי ה'" ופעמיים כופל עניין המועדים, מדוע כופל פעמיים במועדים?

אלא פעם אחת שאומר מועדים זה פעם של ההשפעה כשבאמת האדם נמצא בחג, ופעם שניה שאומר מועדים זה כשקוראים את הפרשה וזה לא הזמן של המועד אלא רק קוראים את הפרשה. כמו השבת שקוראים את הפרשה של המועדים וקוראים את הפרשה של הלחם הפנים, שההשפעה של המועדים ושל לחם הפנים על פרנסה גם אם זה לא המועדים והחגים עכשיו, גם אם זה לא זמן שיש את לחם הפנים להכין את לחם הפנים, ההשפעה של לחם הפנים וההשפעה של המועדים נמצאת גם עכשיו. לכן כפל פעמיים, פעם אחת על הזמן ופעם אחת כמו עכשיו על הקריאה שמעוררת את הזמן שאדם נמצא, גם אם לא במועד אבל בכוח של המועד.

**"וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם
הַבֵּי־אֲכֶם אֶת עֶמְר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת
תְּמַיִמֹת תִּהְיֶינָה"**

**בליל הסדר הראשון הקב"ה נתן כוח
כמו בשבת להעלות ולרומם את האדם
מטומאה לקדושה**

התורה הקדושה בפרשת השבוע אומרת "וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבֵּי־אֲכֶם אֶת עֶמְר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת תְּמַיִמֹת תִּהְיֶינָה" והגמרא אומרת (מנחות סה:): מזה הפירוש ממחרת השבת הרי פסח זה לא שבת ואין דברים בתורה שכתובים לא מדוייקים ופה התורה אומרת ממחרת השבת, איזו שבת זו הרי זה פסח ולא שבת אז איך התורה הקדושה קוראת לפסח ממחרת השבת?

אלא אולי אפשר לבאר ולומר יסוד מפחיד שמובא בחסד לאברהם (מעין ב, נהר נו) דע שמסורת קבלה בידינו מרז"ל שנבראו נ' היכלות של טהרה בעולם היצירה. אומר החסד לאברהם יש חמישים היכלות של טהרה והם בנויים בעולם היצירה וכנגדם נבראו נ' היכלות הטומאה כנגד החמישים היכלות שנבראו בעולם היצירה, יש חמישים היכלות של טומאה. ואם יזכה להיכל הנ' הרי נעשה בן חורין מסמא"ל אדם שזוכה

להיכנס לחמישים היכלות של הטהרה זוכה להיות בן חורין מהס"מ והיצר הרע לא שולט עליו יותר.

אבל כל זמן שלא זכה להיכנס להיכל הנ' אע"פ שנכנס בהיכל מ"ט עדיין יש כח באדם בבחירתו להתגבר עליו יצר הרע להוציאו מן המ"ט היכלות הטהרה ולהכניסו בהיכלות הטומאה, אם אדם הגיע רק למ"ט שערי קדושה ולא נכנס לנ' שערי קדושה, יש כוח ליצר הרע ברגע אחד להפיל אותו ולהוריד אותו מהמ"ט שערי קדושה ולהוריד אותו למקום רע. ואם הרבה לפשוע אזי מכניסין אותו יותר עד שנכנס להיכל נ' ושוב אין לו תקנה עולמית, ועליו נאמר מעוות לא יוכל לתקון. אומר החסד לאברהם אדם שח"ו נכנס לחמישים שערי טומאה, אין לו כוח לעולם לצאת מהמקום הטמא שנמצא ועליו נאמר "מְעוֹת לֹא יוּכַל לְתַקֵּן" (קהלת א, טו).

היותר רשע שבישראל אע"פ שירבה להרשיע א"א לכנוס בהיכל הנ' של הטומאה עד שיפשיע וירשיע ד' מאות יום רצופים. אומר החסד לאברהם צריך אותו אדם ח"ו להרשיע ארבע מאות ימים רצופים בשביל ליפול ולהגיע למקום הטמא הזה. לפי זה יוצא, לצאת מהיכל אחד כולו הוא זמן של שמונה ימים ומסתברא שמכל שכן להיכנס בהיכל הקדושה שהוא אי אפשר אלא אם כן יצדיק מעשיו שמונה ימים.

אומר החסד לאברהם דברים מפחידים ביותר, הקב"ה ברא חמישים שערים של קדושה בעולם היצירה

וזה דבר גבוה ביותר וכנגדם יש חמישים שערים של טומאה. האדם צריך לעבוד על עצמו להיכנס לחמישים שערים של הקדושה ואפילו אם אדם הגיע למקום גבוה וקדוש למ"ט שערי קדושה, ברגע אחד היצר הרע יכול להפיל אותו ולהכניס אותו לשערים של הטומאה. והאדם צריך לדעת שאם הגיע לשער החמישים של הקדושה, הוא נהיה בן חורין מהיצר הרע והיצר הרע לא יכול יותר על אותו אדם. אבל אם הוא לא נכנס לחמישים שערי קדושה ונמצא רק במ"ט שערי קדושה, היצר הרע יכול להפיל אותו חזרה ולהכניס אותו למקום טמא.

וצריך האדם לדעת שאדם שהגיע לחמישים שערי טומאה הוא שקוע שם ולא יכול לצאת משם לעולם ועל זה נאמר "מַעֲוֹת לֹא יוּכַל לְתַקֵּן" לא יכול לתקן את המעשים שלו. ואומר החסד לאברהם שהזמן שלוקח להיכנס לחמישים שערי טומאה זה מהלך של ארבע מאות יום רצופים שאדם עושה עבירות ולא הולך בדרך השם זה הזמן שלוקח לו להיכנס לנ' שערי טומאה.

ועל פי זה אפשר לומר, רבותינו הקדושים אומרים שהמעלה של שבת קודש היא גדולה ביותר וככל שהאדם שומר ומקפיד על השבת, הכוח של השבת גדול ביותר ומרומם את האדם ומוציא מכל דבר של טומאה, מדברים קשים ורעים ביותר. לכן שמירת שבת יש לה כוח גדול ביותר, ואומרים רבותינו הקדושים (שבת

ק"ח.) אפילו עשה אדם עבירות כדור אנוש אבל שמר שבת, הקב"ה מוחל לו ומכפר לו על כל עוונותיו ומוציא אותו מכל הרע שעשה.

וכך אפשר לומר יסוד גדול, בפסח לפני שבני ישראל יצאו ממצרים היו במ"ט שערי טומאה וכמעט נכנסו לשער ה-נ' של הטומאה שלא יוכלו לצאת משם. אבל הקב"ה ברגע אחד נתן להם מתנה והרים אותם מכל המקומות הרעים והטמאים שהיו שם, לדבר קדוש ומרומם ביותר. פסח באותה שנה שבני ישראל יצאו ממצרים היה כמו שבת קודש, כמו שמי ששומר שבת כהלכתה זה מוציא אותו מכל המקומות הרעים ומרים אותו לדבר קדוש, כך ליל הסדר ביציאת בני ישראל ממצרים היה דבר קדוש שלקח אותם ממקום טמא והרים אותם למקום הגבוה והקדוש שאי אפשר לשער ולתאר בדעת.

וכל זה היה בלילה הראשון של ליל הסדר, אחרי הלילה הראשון של ליל הסדר הקב"ה נתן לנו את הימים של ספירת העומר לתקן ולסדר את עצמנו ולהחזיר לנו בכוחות עצמנו את המקום והדבר שבני ישראל היו צריכים להגיע לשם. אם כך "וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת" התורה קוראת לאותו פסח שבת, כי אותו פסח היה כמו שבת שמטהרת את האדם ומוציאה אותו ממ"ט שערים מהמקום הנמוך ביותר למקום הגבוה

ביותר, כך אותו פסח נהיה כמו שבת להוציא את האדם מכל מקום טמא ולא טוב.

לכן הימים של ספירת העומר הם ימים לתקן את מה שהאדם זוכה בשבת, בשבת הקב"ה משרה על האדם אור גדול ומוציא את האדם מהמקום הנמוך ביותר למקום הקדוש ביותר, אחר כך במשך ימות השבוע האדם צריך לסדר ולתקן את מה שקיבל במתנה בשבת. אם כך הימים האלה של ספירת העומר, יש להם כוח גדול לסדר ולתקן את כל המ"ט שערים של הטומאה לטפס כל יום משער אחד לשער של קדושה במ"ט ימים האלה וכך להגיע למקומות גבוהים וקדושים ביותר.

וזו העבודה של האדם בימים האלה "וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת" היום שבני ישראל יצאו ממצרים היה כמו שבת שזוכים למעלות גדולות ונשגבות. האדם צריך להתחיל לספור וליישר את עצמו, כי יש כמו שאומר החסד לאברהם חמישים שערי קדושה וחמישים שערים של טומאה, מי שנמצא בשערי קדושה עד שלא מגיע לשער החמישים יכול ליפול ולאבד את הכל לכן המלחמה היא דקה ביותר ואם יכנס לתוך שער הני של הקדושה יש לאדם חזקה שישאר שם כל הזמן. והכוח של שבת לרומם ולקדש את האדם, לסגור אותו במקום קדוש שמרומם אותו ולא ליפול במקום נמוך שאין שם יציאה ואין משם גאולה.

השבת נותנת כח להשיג את כל ה-נ' שערים בליל הסדר ולא ליפול בשער ה-נ' של הטומאה שארבע מאות יום רצופים ברשעות מגיעים לשם. וגם אם הגיע האדם למ"ט שערים של קדושה, ברגע יכול ליפול ולרדת ולאבד את הכל, שבת היא הכוח הגדול ביותר והמאזן של החיים. בכוח השבת וימי הספירה להשיג השגות עצומות ויהודי צריך להיזהר לא ליפול למקום שקשה לצאת ממנו, כי אז משלמים האדם ובניו לדורי דורות.

ל"ג בעומר והילולת רבי שמעון בר יוחאי

כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק

בכל פעם שמדברים על רבי שמעון בר יוחאי יש לנו פחד ואימה, חרדה גדולה בגוף, אי אפשר להבין בדעת את הכוח והגדולה של רבי שמעון בר יוחאי. בימים שהיו לנו לא פשוטים, אם לא רבי שמעון בר יוחאי והתורה של רבי שמעון בר יוחאי "לולי תורתך שֶׁשְׁעֵי אֶז אֲבִדְתִי בְּעֵנֵי" (תהלים קיט, צב).

תמיד יש בדעתנו את הגמרא שאומרת (ברכות ט. ג, גיטין יט.) כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק. לא מצאנו באף תנא ובאף אמורא, באף אחד מהנביאים

ומהגדולים של עם ישראל שהתורה מתבטאת עליו בצורה כזו שראוי שכדאי הוא לסמוך עליו בשעת הדחק. מה המיוחד ברבי שמעון שבזמן שיש לאדם צרות ובעיות, דברים קשים אז כדאי הוא רבי שמעון, טוב לאדם לסמוך עליו בשעת הדחק וכך יראה ישועה. אף אחד לא זכה שהגמרא תגיד עליו מה שאמרה על רבי שמעון, למה זכה רבי שמעון בר יוחאי מה שלא זכו משה רבנו והאבות הקדושים של עם ישראל, מה המיוחדות והכוח של רבי שמעון שזכה למה שאף אחד לא זכה?

אז אולי לבאר ולומר בפחד ואימה יסוד גדול על רבי שמעון בר יוחאי, המדרש (שמ"ר נב, ג) מספר שפעם אחת היה תלמיד של רבי שמעון בר יוחאי שנסע לחוץ לארץ ועשה עסקים ונהיה עשיר. כל התלמידים של רבי שמעון התחילו לקנא בו למה הוא עשיר ולהם אין, למה הוא הצליח והם לא. התחילו התלמידים לחשוב אולי יפסיקו ללמוד ויצאו לחו"ל לעבוד כמו אותו תלמיד ולהתעשר. רבי שמעון בר יוחאי אסף את כל התלמידים שלו והלך איתם מחוץ לעיר לבקעה של פגי מדון, אמר רבי שמעון בקעה בקעה מלאי דינרי זהב, המדרש אומר שהבקעה התחילה להתמלא בזהב.

אמר להם רבי שמעון מי שרוצה את העולם הזה שיקח את העולם הזה, מי שרוצה את העולם הבא שלא יגע פה ולא יקח כלום וזה מה שכתוב (משלי לא,

כה) וַתִּשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן מִי שְׂרוּצָה לֵהוּיֹת שִׂמְחָה לְיוֹם אַחֲרוֹן לֹא יֵגַע, מִי שְׂרוּצָה אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה פֶּה יִקַּח. הַמְדַרְשׁ אֹמֵר שֶׁתְּלַמִּידֵי רַבִּי שִׁמְעוֹן הִבִּינוּ וְלֹא רָצוּ וְלֹא לָקְחוּ מִהַבְקָעָה כְּלוּם.

וּרְאוּמִים פֶּה שֶׁהַחַיִּים זֶה דָּבָר מְאוֹד מְוֹרָכָב, הַחַיִּים מְחוֹלְקִים לְדַבְרִים שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה דְּבָרִים גְּשָׁמִיִּים וְלְדַבְרִים רוּחָנִיִּים שֶׁל דְּבָקוֹת בְּקַב"ה לְעֵתִיד לְבוֹא לְעוֹלָם הַבָּא. יֵשׁ חֵילוֹק בְּדַבְרִים, אָדָם שְׂרוּצָה עוֹלָם הַזֶּה יִקַּח עוֹלָם הַזֶּה, אָדָם שְׂרוּצָה עוֹלָם הַבָּא יִחַכֶּה וְיִקַּח עוֹלָם הַבָּא. הַתְּלַמִּידִים רָאוּ תְּלַמִּיד שֶׁהִתְעַשֵּׂר וַחֲשַׁבּוּ שֶׁזֶּה טוֹב, אָמַר לָהֶם רַבִּי שִׁמְעוֹן אַתֶּם רוֹצִים עוֹשֵׂר תִּיקַחוּ מִהַבְקָעָה, אִם אַתֶּם לֹא רוֹצִים שֶׁזֶה יִגְרַע לָכֵם מִהָעוֹלָם הַבָּא, אַל תִּגְעוּ בַּזֶּה. יֵשׁ אֲנָשִׁים שְׂרוֹצִים אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה וְהַקַּב"ה נוֹתֵן לָהֶם אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה, יֵשׁ אֲנָשִׁים שֶׁמְבִינִים אֶת הָעוֹמֵק שֶׁהָעוֹלָם הַבָּא זֶה הַדָּבָר הָעֵיקָרִי וְזֶה "וַתִּשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן" שֶׁהָאָדָם מַחֲכָה לְשַׁחֹק וּלְשַׁמּוּחַ בְּיוֹם אַחֲרוֹן מִתִּי שִׁיחֲזִיר אֶת הַנִּשְׁמָה שְׁלוֹ לְקַב"ה.

הַגְּמְרָא מְסַפֶּרֶת (שְׁבַת ל"ג:) מִתִּי שְׂרַבִּי שִׁמְעוֹן בְּרַי יוֹחָאֵי דִּיבְרַ כְּנַגְדַּ הַרומָאִים וְהַחֲלִיטוּ לְהַרוֹג אֶת רַבִּי שִׁמְעוֹן, הוֹצִיאֻוּ עֲלָיו כְּרֻזוֹת שֶׁהוּא מְבוֹקֵשׁ וְצָרִיךְ לְהַרוֹג אוֹתוֹ כִּי עָשָׂה דְּבָרִים רַעִים נֶגְדַּ הַמְּדִינָה. רַבִּי שִׁמְעוֹן בְּרַי יוֹחָאֵי בְּרַח לְבֵית מְדַרְשׁ בְּלוֹד שֵׁם יֵשֵׁב תְּקוּפָה וְאַשְׁתּוּ הַיִּיתָה מְבִיאָה לוֹ לְאֶכּוֹל וּלְשִׁתּוֹת. רַבִּי שִׁמְעוֹן פָּחַד שִׁתְּפַסּוּ אֶת אֲשֶׁתּוֹ וַיַּעֲנּוּ אוֹתָהּ, בְּרַח רַבִּי שִׁמְעוֹן לְמַעְרָה וְהִתְחַבֵּא שֵׁם

שלוש עשרה שנים. בזמן שהוא היה במערה, הקב"ה עשה לו נס ונברא עץ חרוב שממנו אכל. כל המפרשים שואלים למה דוקא עץ חרוב ולא עץ אחר, הרי חרוב זה דבר לא טוב והגמרא אומרת (שבת כד): שחרוב זה מאכל לבהמות והרמב"ם אומר (ספר המדע, הל' דעות ד, יא) שחרוב זה מלשון חרבות לבטן זה אוכל לא טוב. אם כך למה דוקא חרובים הקב"ה ברא לרבי שמעון ולא אוכל אחר?

אז אולי אפשר לבאר ולומר, הגמרא אומרת (בכורות ח.) שחרוב מהרגע שזורעים אותו ועד שנותן את פירותיו לוקח שבעים שנה. הגמרא מספרת (תענית כג.) על חוני המעגל שפגש אדם שזורע עץ של חרובים ושאל אותו בשביל מה הוא זורע אם זה יגדל רק עוד שבעים שנה, ענה לו אותו אדם שאבא שלו זרע בשבילו לפני שבעים שנה והוא זורע לילדים שלו לעוד שבעים שנה. אם אדם לא יודע להסתכל לטווח ארוך זה לא טוב וכך אפשר שזה מה שרצה הקב"ה לרמוז לרבי שמעון בר יוחאי, אתה הולך למערה ושם במערה יש סבל קשה. זוג אחד של בגדים היה לרבי שמעון בר יוחאי במשך שלוש עשרה שנים היה מוריד את הבגדים וקובר את עצמו בחול ללמוד תורה, בשעת התפילה יוצא ומתלבש בשביל התפילה ואחרי התפילה שוב חוזר ללמוד תורה בתוך החול, עד שהגוף שלו כולו העלה פצעים ומוגלות דברים קשים ביותר.

רבי שמעון בר יוחאי סבל סבל גדול והקב"ה רצה להראות לו כמו עץ החרוב שזורעים אותו לשבעים שנה, כך הסבל שאתה עובר הוא לא לעכשיו ולא תקבל עליו שכר היום, השכר הוא "וְהַשְׂחָק לְיוֹם אַחֲרוֹן". אתה לומד תורה והתועלת ללימוד תורה שתקבל זה ליום אחרון כמו החרוב שזה לשבעים שנה, גם התורה זה לשבעים שנה לזמן ארוך. אין שכר בעולם הזה כמו שהגמרא אומרת (עירובין כב.) היום לעשותם ומחר לקבל שכרם השכר הוא בעולם הבא לא בעולם הזה. לכן הקב"ה סימן לרבי שמעון דוקא עץ חרובים ולא עץ אחר, שהשכר יהיה לעתיד לבוא ולא עכשיו שלא יחכה עכשיו לשכר.

מי שרוצה מהר שכר זה לא דבר טוב, יהודי צריך לחכות לאורך זמן למה שהוא עושה. הקב"ה רומז לרבי שמעון אתה נמצא במערה ורוצה כל רגע לבדוק מה יהיה ואיך יהיה, איפה הקב"ה, זו לא הדרך. הדרך של השם כמו חרוב, הקב"ה ברא לו את החרוב שלוקח שבעים שנה לברוא בנס, כדי לסמן לרבי שמעון תחכה אין שכר בעולם הזה.

ואפשר גם לומר שחרוב זה אותיות בחור, בחור צעיר שהולך וחושב על החיים. מתי שבחור בצעירות הוא חושב על הרגע, רוצה לקבל מהר את הכל. אומר לו הקב"ה לבחור תהפוך את השם שלך מבחור לחרוב ותחשוב כמו חרוב. בחור שחושב מה הרווח וכמה אני

מקבל, אני לא רואה את הרווח, זה לא טוב. אלא צריך להסתכל כמו חרוב לטווח ארוך ואז יהיה לו טוב בדרך. אם הוא מסתכל לטווח קצר, רע לו בדרך כי הוא לא מקבל מהר מה שרוצה.

אדם שחושב שהתורה והמצוות זה כמו מכונה ששמים שקל ויוצאת פחית, הוא לא יקבל ככה את התורה והמצוות, הוא ישים ולא יצא לו כלום. צריך לשים את התורה והמצוות ולחכות זמן עד שהקב"ה חושב שזה הזמן והעת שכל הדברים מסתדרים לקבל מה שהקב"ה רוצה שתקבל. אדם ששם במכונה ומחכה מהר לתשובה, היא לא תבוא, תמתין עד מתי שהקב"ה רוצה שתקבל ממנו את מה שמגיע לך, זה יגיע אליך. אם תזדרז מהר תאבד את הכל ולא תקבל כלום. רבי שמעון בר יוחאי הבין את הדבר הזה ולכן סבל והמתין, לא ציפה ולא חיכה, עשה את הכל במסירות שאין כדוגמתה וזה הכוח הגדול של רבי שמעון בר יוחאי.

אולי אפשר עוד לבאר על רבי שמעון בר יוחאי, המדרש אומר כשרבי שמעון ובנו כשהיו במערה היו אוכלים חרובים ותמרים וכך מובא במדרש תלפיות שהביא קבלה איש מפי איש עד רבי שמעון בר יוחאי דבר של פחד גדול, שאילן החרובים שהיה אצלו במערה בכל שבת היה משתנה לעץ תמרים. נשאל מה העניין בעץ התמרים, למה דוקא לעץ תמרים ולא לפרי אחר?

כתוב על רבי שמעון בר יוחאי בספר "בית אהרן" מי שיש לו אמונה בגדולתו והקדושה של רבי שמעון בר יוחאי, יש לו כוח וחיזוק על ידי רבי שמעון בר יוחאי וכשם שהקב"ה הוא להכל, כך רבי שמעון בר יוחאי הוא לכל אף לפחותים. זה דבר של פחד ואימה, מי שהאמונה שלו חזקה ברבי שמעון בר יוחאי אז רבי שמעון בר יוחאי איתו בכל הכוח בכל הדברים. וכמו שהקב"ה הוא לכל, כך רבי שמעון בר יוחאי לכל, אם כך איך בן אדם מגיע לכזו מעלה וגדולה, מה הכוח של רבי שמעון ואיך הוא זכה לכך יותר מכל התנאים?

אז אפשר לפרש ולבאר את עניין עץ החרוב שנהפך לתמר כל שבת, התורה הקדושה מונה לנו את הפירות בשבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל, לפי הסדר שמופיע בתורה (דברים ח, ח) זית, תמר, גפן. זית הוא הראשון מהפירות, אבל הגמרא אומרת (הוריות יג:) בזית יש בעיה מי שאוכל זית התורה שלו משתכחת. ולכן התורה אומרת שארץ ישראל השתבחה בזית שָׁמֶן, הזית עצמו הוא ראשון ומי שאוכל יכול לשכוח את הלימוד של שבעים שנה אבל השמן של הזית במעלה יותר גדולה שהוא מחזיר את הלימוד של שבעים שנה.

אחרי הזית בא תמר שהמעלה שלו היא מעלה גדולה וחזקה ביותר, הקב"ה רצה לתת לרבי שמעון בשבת שהוא במעלה גבוהה ביותר, שהעץ של החרובים של כל השבוע משתנה לעץ תמרים, זה נהיה משהו

אחר כי שבת מעין עולם הבא. והצדיק "צְדִיק כְּתָמָר יִפְרָח" (תהלים צב, יג) רבי שמעון כמו תמר שבשבת פורח ומשתנה להיות דבר אחר. וזה הכוח הגדול והסיבה שהקב"ה שינה לכבוד רבי שמעון את הדברים בשבת קודש.

וידועה השאלה שמביא הבן איש חי שרבי שמעון בר יוחאי העיד על עצמו כל חייו להקפיד על שלוש סעודות בשבת, אם יכל רבי שמעון לאכול שלוש סעודות הרי היה לו רק חרוב ותמרים? עונה הבן איש חי שרבי שמעון בשבת היה לומד תורה ומקדש את עצמו ולומד ענייני סעודת שבת כמו שאכל סעודת שבת. וכך גם בשאר המצוות ארבעת המינים ומצוות שלא היו לו במערה, על ידי שרבי שמעון היה לומד את העניינים של המצוות האלו, נחשב לו כמו שקיים את אותה מצוה וזה הכוח של רבי שמעון בר יוחאי על ידי לימוד התורה שהרים את רבי שמעון כמו שקיים ממש את הדבר.

וכמו שהגמרא אומרת בירושלמי (ר"ה א, ה"ג) שהקב"ה מקיים את כל התורה כולה, אבל לקב"ה אין לו גוף ולא דמות הגוף אז איך מקיים את כל התורה כולה? אלא על ידי שהקב"ה לומד את התורה, את הסודות שלה והעמקות שלה יש בזה כאילו שמקיים את התורה וככה הקב"ה מקיים את התורה.

הגמרא אומרת (סוכה מה:): ואמר חזקיה א"ר ירמיה משום רשב"י יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן

הדין מיום שנבראתי עד עתה ואילמלי אליעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשיו ואילמלי יותם בן עוזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו. דבר זה מפחיד, רבי שמעון אומר שיש לו כוח לפטור את העולם מהדין מיום שנולד רבי שמעון ואומרים רבותינו הקדושים שבזכות הסבל שסבל יכול לפטור את העולם כולו מהדין ואם רבי אלעזר בנו איתו, יכול לפטור את העולם מהדין מיום שנברא העולם. ואם יותם בן עוזיהו איתם, מיום שנברא העולם עד סופו. מה מיוחד ברבי שמעון ורבי אלעזר ויותם בן עוזיהו שיכולים לפטור כך את העולם מהדין? מה הכוח שיש לרבי שמעון שהוא מעיד על עצמו לפטור את העולם מהדין?

וממשיכה הגמרא ואמר חזקיה א"ר ירמיה משום רשב"י ראיתי בני עלייה והן מועטין אם אלף הן אני ובני מהן אם מאה הם אני ובני מהן אם שנים הן אני ובני הן רבי שמעון אומר אין הרבה בני עלייה, אם יש אלף אני והבן שלי, גם אם בסוף ישארו שניים זה רבי שמעון ורבי אלעזר. איך ככה רבי שמעון בר יוחאי יכול להעיד על עצמו כזו עדות שהוא הגדול מכולם?

אז אולי אפשר לבאר ולומר על פי דברי רבותינו יסוד גדול, המעלה הגדולה של רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר ויותם בן עוזיהו עד ביאת משיח שאפילו הם לא יודעים איזה עבירות עוד אנשים יעשו. רבי שמעון ורבי אלעזר נקראים בני עלייה, תמיד אדם עושה

מצוה ומקבל עליה שכר בעולם הזה, אדם למד תורה קיבל משהו שכר מהקב"ה על מה שעשה. רבי שמעון רבי אלעזר ויותם בן עוזיהו סבלו סבל מתמשך שלא נגמר ולא לקחו שום שכר בעולם הזה על כלום ובגלל שלא לקחו וקיבלו שום שכר בעולם הזה כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק. לכל צדיק היה שכר בעולם הזה אפילו במשהו מועט, אבל לרבי שמעון לא היה כלום וזה הכוח לסמוך עליו בשעת הדחק שאין לו התחלה ואין לו סוף. רבי שמעון נפטר מושלם, לא היה צריך את העזרה של הבנים שלו שיעשו מצוות וירימו אותו בשמיים, רבי שמעון הגיע לתכלית של השלימות.

אם כך כל דבר שהאדם רוצה להינות מהעולם הזה הוא מאבד את הכוח שלו, התלמידים ראו תלמיד מצליח, רבי שמעון אמר להם ותשחק ליום אחרון. רבי שמעון למד מהחרוב שאין הנאות בעולם הזה, עושים ולא מחכים לשכר. מתי שרבי שמעון למד את זה והבין את זה, הלך בדרך הזו וחיזק את הדרך הזו שתהיה העיקר שלו אז רבי שמעון הגיע לכדאי רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק, מה הקב"ה לכל אף רבי שמעון בר יוחאי לכל, כי הוא לא נהנה מכלום, לא חיכה לשום הנאה בעולם הזה והכל אצלו היה מושלם ולשם לשמיים. לכן זכה שכוחו כ"כ עצום והאר"י הקדוש אומר אדם שקורא אפילו שורה בזוהר הוא מנקה את הנפש שלו זה כמו שמכניסים את האדם למכונת כביסה ומכבסים את כל העוונות שלו.

מי שמאמין ברבי שמעון בר יוחאי אמונה חזקה, רבי שמעון בר יוחאי איתו ועם האמונה והתמימות זוכים לכל הדברים הגדולים. ובזכות רבי שמעון בר יוחאי הקב"ה יתן לכל מי שהוא חלק מ"שובה ישראל" שפע ויתמלאו משאלות ליבו לטובה, וכל מי שמוסר נפש על "שובה ישראל" זכות רבי שמעון בר יוחאי בכל אשר יפנה ישכיל ויצליח וזכות כל העשרות אלפי פעמים שסיימו ב"שובה ישראל" את הזוהר הקדוש, רבי שמעון ישפיע שפע גדול על כל אחד ואחד מאיתנו.

